

JULIE COHEN

*Jak voní
láská*

motto román

Jak voní láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Julie Cohen
Jak voní láska – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JULIE COHEN

*Jak voní
láská*

Praha 2019

Přeložila Blanka Brabcová

Kenovi

Část první

Co můžeš dělat, když je ti třicet let, a sotva zabočíš za roh ulice, v níž bydlíš, znenadání tě zalije pocit blaha – absolutního blaha! –, jako bys náhle spolkla zářivý kousek pozdního odpoledního slunce, který se v hrudi rozhořel a vyslal roj jisker do každé částičky těla, do konečků všech prstů rukou i nohou?

Blaho, Katherine Mansfield

Kapitola první

Vím přesně, kam jdu.

Tu restauraci jsem předtím navštívila jen jednou, ale jakmile jsem v Richmondu vystoupila z vlaku, vše kolem vypadalo důvěrně známé. Letmo jsem si ověřila, jestli mám svou jízdenku *Oyster card*, a když jsem vyšla ze stanice ven, hned jsem zahrnula doleva. Pár metrů od východu stál mladý pouliční muzikant s hlavou ověncenou divokými dredy a hrál píseň *Walking on Sunshine*. Vkládal do vystoupení celou duši i tělo, brnkal na kytaru a škubal sebou do taktu a zpíval do zšeřelého londýnského podvečera, jako by ho dokázal silou vůle proměnit ve slunné letní poledne. Vylovila jsem z kapsy saka librovou minci a přihodila ji na hromádku peněz, která již stačila vyrůst v jeho kytarovém pouzdru.

Koukla jsem na hodinky. Do setkání s Quinnem zbývá pět minut, stíhám to dobře, mám spoustu času se tam dostat. Jak si vzpomínám, jsem skoro na místě. V pohodě jsem prošla kolem známých průčelí domů a výloh obchodů a na křižovatce jsem zabočila doprava. Restaurace *Cerise* se nachází za dalším rohem: sídlí v cihlové budově natřeně nažluto a má starý kovaný vývěsní štít, plný kudrlinek. Mít po dlouhé době rande opět v Londýně jsme oba brali jako slavnostní událost –

a jelikož jsem se kdysi zmínila, že zde podávají nejlepší crème brûlée, jaký jsem kdy ochutnala mimo Paříž, Quinn napadlo zajít si sem.

Zabočila jsem za roh, ale restaurace nikde.

Na okamžik jsem se zastavila a rozhlédla se nahoru a dolů ulicí. Možná že fasádu opravili a oživili jinou barvou. Přejížděla jsem očima od domu k domu, ale žádný nezdobil kovaný vývěsní štít, žádný neměl širokánské okno lákající k nahlédnutí dovnitř, na stoly obklopené hosty. Úzkost mi sevřela žaludek a stoupala vzhůru do hrdla.

Malé zpoždění není problém, řekla Madelyne, když jsem odpoledne, zhruba před dvěma hodinami, na druhém konci Londýna opouštěla její redaktorskou kancelář. *Jenže tohle vypadá na více než malé*, pomyslela jsem si.

Potřásla jsem hlavou. Samozřejmě. Když není restaurace tady, bude o blok dál. Já jsem ale hloupá. Rychle jsem zamířila na konec ulice a přešla přes křižovatku.

Quinn nikdy nechodí pozdě. Vždy přijde o něco dřív. Raději čeká venku a sleduje okolní cvrkot nebo čte noviny, než aby se vzrušoval a v duchu nadával. Dalo by se předpokládat, že mě zná už natolik, aby když se domluvíme na určité hodině, počítal s tím, že má časovou rezervu, kterou může využít. To ale ještě nikdy neudělal. Párkrát jsem se mu pokusila jemně naznačit, že nemusí tak dbát na dochvilnost. Vše pozorně vyslechl jako vždy, když něco vysvětluju, a pak prohlásil: „Klidně chvíli postojím a přečtu si noviny.“ A bylo to. Quinn je zkrátka Quinn, a jak jsem poznala, nezmění se.

I když nikdy neprojevil ani známku netrpělivosti nebo znechucení, snažím se nechodit pozdě moc často. Dokonce jsem si koupila náramkové hodinky. Nenávidím pomyslení na to, že pořád dokola čeká a čeká.

Bylo teplo a navíc jsem stále pocítovala úzkost, a tak jsem svlékla sako a přehodila ho přes ruku. Restaurace by měla být přímo tady, nalevo. Jenže místo *Cerise* tam zářil nový *Starbucks*.

Strnula jsem. Zřejmě jsem někde špatně zabočila. Ten *Starbucks* vypadal naprosto stejně jako každý jiný na světě, a zaručeně ne jako francouzská kavárna. Asi jsem zašla moc daleko. Udělala jsem čelem vzad a vydala se zpátky cestou, jíž jsem přišla.

Vtom zazvonil můj mobilní telefon. Volal Quinn. „Haló, haló,“ ohlásila jsem se, jak nejjásavěji jsem dokázala.

„Ahoj, lásko. Kde jsi? Ještě pořád ve vlaku?“

„Ne ne. Už jsem v Richmondu, ale bohužel jsem asi špatně zahrnula. Ale myslím, že na místě budu coby dup.“

„Dobrá,“ řekl. „Uvidíme se za minutku, lásko.“

Quinn zavěsil a já jsem dala telefon zpátky do kabelky. Vždy říká *lásko*, opravdu vždy – na rozloučenou, když ráno odchází; při pozdravu, když vejdu do místnosti; na ukončení telefonního hovoru... Vylepšuje tím začátky a konce. Tak se choval jeho otec k jeho matce a Quinn ten zvyk prostě převzal jako vlastní přirozenost.

Na nároží jsem zachytila závan vůně, a dokonce důvěrně známé. Něčí parfém.

Zastavila jsem se a vyhrkla: „Mami?“

Samozřejmě se mylím. Kde by se tady vzala moje matka? Ale ta vůně byla tak silná, jako by právě prošla kolem.

Rychle jsem se rozhlédla. Nablízku se nacházely dvě dospívající dívky se sluchátky na uších, pán venčící teriéra a mladý pár obtěžkaný nově pořízenou turistickou výbavou, přičemž ona vláčela krosnu dosud opatřenou visačkou a on nesl dětskou skládací sedačku. Pak jsem na opačné straně spatřila ženu, která se rázně šinula ke konci ulice. Na sobě měla halen-

ku bez rukávů, odhalující opálená ramena, a džínsy s nohavicemi srolovanými nad kotníky. Dlouhé stříbřité vlasy měla spletené do copu, který spadl na záda. A za ní se teplým vzduchem táhla květinová vůně!

„Mami?“ Spěšně jsem se vydala za ní. Zabočila za roh, a než jsem tam dorazila, zmizela.

Ale ten parfém jsem stále cítila. Má proslulé jméno, na které si bohužel nevzpomenu, a mimochodem, maminka nikdy nenosila žádný parfém. Přesto mi ji ta vůně připomněla, což pohnulo něčím hluboko v mém nitru, přimělo srdce poskočit radostí a naplnit se slastnou nadějí. Rozběhla jsem se ulicí a pak jsem tu ženu zahlédla daleko před sebou, jak přechází most přes Temži.

Nemůže to být maminka, v žádném případě. Ale stále jsem myslela na to, co jsem jí už dávno chtěla povědět: *Vdala jsem se. Koupila jsem dům. Lituju, ale nedokázala jsem se přimět k tomu, co sis přála. Odpuť, prosím.*

U mostu jsem ve spěchu prudce vrazila do muže nesoucího igelitovou nákupní tašku plnou plechovek, která se zařinčením dopadla na chodník.

„Ouvej! Dávejte pozor,“ řekl.

„Promiňte, omlouvám se,“ odpověděla jsem mu a možná jsem to adresovala i ženě, kterou, dost dobře nevím proč, sleduju. Sáhla jsem pro tašku, ale muž ji bleskurychle chňapl, zvedl a pak mě očima přešel od hlavy k patě.

„Nenamáhejte se, krásko, posilování svalů je můj koníček,“ řekl.

„Znovu se omlouvám,“ odvětila jsem a směšně jsem se vydala přes most.

„Zasmějte se,“ zavolal za mnou. „Taková věc se už možná nikdy nepříhoda!“

Za ženou, která šla rychle, se nahromadily davy lidí. Krátká zastávka s majitelem nešťastné nákupní tašky vzdálenost mezi námi zvětšila. Ale ta vůně vůbec neslábla, a jak jsem se proplétala mezi chodci a dostávala se blíž, srdce mi tlouklo stále silněji a silněji. Není možné, že až tu ženu dohoním, zjistím, že je to opravdu moje matka Esther Bloomová, která se otočí a mile řekne: *drahoušku*. Není přece možné, že by mě máma mohla sevřít do náruče a vše mi odpustit. Vím to, a přesto z té ženy nemohu spustit oči a moje tělo jako by nevědělo, co dělá mysl. Nejsem schopná zkrotit nohy, které teď dokonce zrychlily, a jak jsem se dala do běhu, podrážky balerínek bušily do dlažby a pot zmáčel límec tenké bavlněné košile, kterou jsem si dnes vzala. Sako mi sklouzlo z paže, ale včas jsem ho chytila a nacpala do kabelky bez ohledu na to, že se celé zmuchlá. A uháněla jsem kupředu.

Ženu jsem dostihla v okamžiku, kdy otevřela dveře pizzerie. Lehce jsem jí poklepala na rameno.

Hned jsem poznala, že to není maminičino rameno. Zjevně jsem se dopustila omylu. Tato žena má tmavší pleť a vlasy jemnější a více protkané šedinami, než měla maminka – ale někde uvnitř jsem se nepřestala kojit iracionální nadějí, že až se otočí, spatřím Estheřinu tvář.

„Mami?“ vydechla jsem sípavě.

Ach ne. Přepadla jsem cizí ženu, která se ani v nejmenším nepodobala mojí mámě.

„Má chyba,“ řekla jsem spíše pro sebe a ustoupila o krok dozadu. „Promiňte, domnívala jsem se, že jste někdo jiný.“

Pokrčila rameny a vešla do pizzerie. Květinová vůně se vmžiku rozplynula nahrazena závanem pachu pečícího se těsta a tajícího sýra.

Navíc maminka neměla pizzu ani moc ráda. Poškrábala

jsem se na čele a rozhlédla se dokola. Začalo se stmívat, poluliční lampy se rozsvítily a ulice, v níž jsem stála, vypadala neznámě, dokonce ještě neznáměji, než před pouhými deseti minutami. Myslela jsem, že vím přesně, kde jsem, a rovněž přesně, komu jsem se pověsila na paty. Zdálo se, že nejen okolí, ale celý svět se změnil.

Znenadání v kabelce zazvonil telefon. I bez kouknutí jsem věděla, že volá Quinn v obavách, kde jsem se zdržela. Rozhodla jsem se hovor nebrat, protože se určitě za chvíli uvidíme. Spěšně jsem se vydala zpátky přes most a pak ulicí, která nyní – když měla všechna auta zapnuté reflektory – vyhlížela dosti rušně. Uviděla jsem směrovku ukazující ke stanici. Dala jsem se tedy po šipce ulicí, která rovněž vypadala divně, ale jestli mě v pořádku dovede zpátky ke stanici, mám vyhráno, protože odtud už konečně najdu správnou cestu.

Ačkoli napoprvé jsem ji nenašla.

Jak jsem se mohla takhle ztratit?

Sáhla jsem do kabelky pro telefon, abych se Quinnovi ohlásila. Někdy je lepší přiznat porážku a dostat se k cíli snadnějším způsobem, a Quinn umí nejen bezvadně navigovat, ale velmi rád také udává směr. A bude hezké slyšet jeho klidný hlas a neodmyslitelné *ahoj, láska*.

Pak se staly naráz dvě věci: telefon přestal zvonit a jakýmsi zázrakem jsem uviděla restauraci *Cerise* – vzdálenou jen asi třicet metrů, ležící na jiné straně ulice, než jakou jsem si vsugerovala, a Quinn stál před vchodem s telefonem v ruce. Měl na sobě šedý oblek, který si vzal ráno před odchodem na vlak do Londýna, ale kravatu si sundal a rozepnul límec košile, aby mohl volněji dýchat. Tmavé vlasy mu vpředu trčely vzhůru jako vždy, když si je projížděl prsty. Restaurace měla jak žlutou fasádu, tak starý ozdobný kovaný vývěsní

štit. Širokánským oknem se ven linulo světlo. Vše bylo přesně tak jako dřív.

Jakmile mě Quinn zahlédl, rozběhl se přes ulici, uskočil, aby se vyhnul kolem projíždějícímu taxi, a za okamžik stál vedle mě. Políbila jsem ho na tvář, pokrytou strništěm, neboť si už pár dnů nechával narůst bradku.

„Dělal jsem si velké starosti, lásco,“ řekl a políbil mě na oplátku. „Co se přihodilo?“

Pohlédla jsem na manžela: štíhlého, bledého, vážného, s šedýma očima a oddaností faktům. Noviny, které četl během čekání, zastrčil do podpaží. Nikdy v životě se neopozdil a samozřejmě ani nesledoval ženu, která už neexistuje jinde než v jeho paměti.

Povzdechla jsem si. „Prostě jsem jen někde špatně zabočila.“

Kapitola druhá

Ve vlaku z Londýna jsem se opřela o Quinnovo rameno, napůl dřímala a pokoušela se vybavit si vůni, po jejíchž stopách jsem šla v Richmondu. Z paměti se mi už téměř vytratila, ale určitě v sobě měla něco květinového, něco exotického. Něco, co jsem cítila mnohokrát předtím, jenomže nevím s jistotou kde a za jakých okolností.

Nemusela nutně patřit ženě, kterou jsem sledovala. Asi doprovázela někoho jiného, což vysvětluje, proč zmizela, když jsem neznámou dostihla. Možná že se táhla od květin rostoucích v truhlíku upevněném na okenní římse nebo na záhonu v zahradě. Možná že se šířila z flakonu prostě vyhozeného na ulici z módního butiku a čirou náhodou se podobala jinému parfému, který jsem znala.

Když jsme pak z nádraží jeli autem domů do Tillingfordu, spustila jsem okénko, abych se osvěžila čerstvým vzduchem, probrala se a trochu se vzchopila.

„Tak tedy Madelyne se nemůže dočkat tvé nové knihy?“ prohodil Quinn, i když jsme vše podrobně prodiskutovali při večeři. Nebo přinejmenším prodiskutovali do míry, jakou jsem považovala za dostatečnou.

„Řekla, že se na rukopis těší.“

„Já také. Přišly jste spolu na nějaké nové nápady?“

Poposedla jsem, narovнала záda a řekla: „Zastav.“

„Jsi v pořádku?“

„Ano, jistě. Ale zastav!“

Quinn zajel na krajnici, a jakmile zastavil, vyskočila jsem z auta. „Pojď!“ vykřikla jsem a rozběhla se k úzkému průchodu skrz nepropustný hlohový živý plot.

„Co to vyvádíš, Felicity?“ Quinn vypnul motor, ale světla nechal rozsvícená. Vystoupil a zůstal stát u otevřených dveří a udiveně hleděl za mnou. Silnice zůstávala tichá a noc voněla zelení rostoucí kolem.

„Zhasni světla a přidej se ke mně! Musíme se podívat.“

„Jsi vážně v pořádku? Uf, tak dobrá.“ Dveře auta zaklaply.

Když jsem se po schůdkách dostala na druhou stranu plotu a seskočila na zem, spálila jsem si holé kotníky o kopřivy, ale pokračovala jsem dál, napříč listnatým hájkem. Stříbřitá zář spadající shůry umožňovala, abych matně viděla před sebe a mohla kličkovat mezi stromy. Za sebou jsem uslyšela chřupání Quinnových kroků. Počkala jsem, až mě dohoní, a když stanul po mém boku, společně jsme vyrazili kupředu, abychom zdolali poslední labyrint stromů a vyšli na pole.

Když už nám nic nestálo v cestě, spatřili jsme jasný Měsíc, který právě dorostl do úplňku a visel na obloze jako obrovská stříbrná, dokonale vysoustružená koule.

„Pro tohle jsi mě donutila zastavit?“ zeptal se Quinn.

„Nestojí to snad za podívanou?“ odpověděla jsem a vzhledla k Měsíci. Quinn, stojící vedle, se rovněž zahleděl nahoru. „Přála bych si vědět, jak se všechny ty útvary nazývají.“

„Mare Tranquillitatis, Mare Serenitatis, Mare Imbrium...“ Quinn zvedl ruku a začal ukazovat na různé části mohutné-

ho kotouče. „Když vezmu temnější zabarvené oblasti, tak tam máš Moře klidu, tam Moře jasu a tam Moře dešťů.“

„Překrásná jména. Jak je vlastně znáš?“

„Strávil jsem spoustu hodin s hvězdářským dalekohledem a knihami o vesmíru. A rozkládá se tam také Oceán bouří a Moře mraků – na povrchu, kde se nevyskytuje vůbec žádná voda. Zvláštní, že?“

„Nestálo to tedy za krátkou zastávku?“

Vzal mě za ruku. V noci, kdy se už značně ochladilo, jeho prsty příjemně hřály. „Ano.“

Znovu jsem se zadívala na Měsíc.

„Vím, komu tohle pole patří,“ řekl Quinn. „Byl by dost překvapený, kdyby viděl, jak tady stojím v tuto hodinu.“

„Tak si sedneme.“ Posadila jsem se do ostré trávy na polní mezi, přičemž jsem zmáčkla kabelku, z níž se ozvalo zapraskání. Sáhla jsem dovnitř, vytáhla krabičku makronek a nabídla Quinnovi malý pamlsek. „Ráčíte makronku? Je jen mírně na padrt.“

Quinn se rozesmál. „Jsi blážínek. I proto tě miluju.“

„Já tebe také.“ Položila jsem hlavu na Quinnovo rameno a nechala myšlenky volně plout k poklidným mořím Měsíce.

„Malé zpoždění není problém,“ řekla moje redaktorka Madelyne včera odpoledne. „Ale toto je více než malé. Ode dne, kdy jsme tento díl zařadili do plánu, uplynulo osmnáct měsíců. A stále mi nemůžeš ukázat ani čárku?“

Seděly jsme v rohu Madelyniny kanceláře, nabízejícím výhled na park. Její asistentka připravila čaj, který donesla ve správné konvici a na správném tácu. Dodala rovněž krabičku makronek a Madelyne trvala na tom, abych si ji vzala jako dárek, protože drží dietu. V celé kanceláři panovalo

takové ticho, jako by byli všichni přítomní ponořeni do čtení. Všechny stěny, kde nebyla okna, lemovaly regály plné knih. Nad dveřmi, jimiž jsem vešla dovnitř, visel zarámovaný originál obálky mé první obrázkové knihy. Jak jsem tak seděla na dřevěné židli, vzadu na šíji jsem cítila upřený pohled Igorových širokých sovích očí.

„Od počátku na tom dělám,“ zalhala jsem. „Ale zatím nic nesplňuje mé představy. Není to zkrátka to pravé.“

Dřív jsme se spolu vždy scházely v restauracích. Na dlouhých bohatých obědech, při nichž jsme byznys v krátkosti vyřídily na začátku, aby mohl jít stranou, a zbytek času jsme věnovaly probírání drbů a rozvíjení čerstvých nápadů. Za pracovním stolem vypadala Madelyne jinak. Měla vzpřímenější držení těla a vlasy stažené do uzlu, což působilo stroze.

„Jsem si jistá, že všechno zvládnu,“ dodala jsem.

„Dokonce i jen nějaké skici bych považovala za užitečné,“ řekla Madelyne. „Titulka – prostě něco, co bychom mohli předvést na Frankfurtském knižním veletrhu. Vydání jsme už dvakrát odložili. Mám obavy, že s tak dlouhou mezerou ztratíme zájem čtenářů.“

„Rozumím a plně souhlasím.“

„Igora všichni tolik milujeme! Všem už moc schází!“ Pak se Madelyne usmála, poprvé za celou dobu, a postavila šálek na talířek. „Vím, že jsi měla poslední dva roky velmi rušné a protkané převratnými událostmi. Spousta skoků nahoru a dolů, věci spojené s manželstvím a s tvou matkou...“

„Ano, ale už jsem v pořádku. Pošlu ti nějaké skici.“

„Dobře víš, že jsem schopná a vždy připravená pomoci s hledáním správných nápadů. Od toho tady přece jsem. Můžeš dodat cokoli a pak to spolu dáme dohromady.“

Což ovšem nepůjde, jelikož žádné nápady nemám. Protože

to jediné, v čem jsem kdy byla dobrá, odešlo do nenávratna. „Samozřejmě,“ řekla jsem.

„A také dobře víš, že kdykoli si chceš promluvit...“

„Ach, jistě. Velmi lituji, že jsem s knihou tak pozadu, Maddie. Mám talent opozdit se ve všem. Dokonce jsem přišla pozdě i na vlastní svatbu.“

Obě jsme se zasmály, i když jsem řekla čistou pravdu.

Druhý den ráno jsem se probudila, poté co Quinn odešel do práce. Vstala jsem z postele, natáhla na sebe župan, vlasy stáhla do gumičky a šla rovnou do ateliéru. Zapnula jsem počítač a skener, přestože jsem zatím neměla čím oba nakrmit. Ze židle stojící u okna jsem odklidila stoh knih, vzala skicář a tužku a vyhlédla ven.

V ateliér jsem si proměnila zadní ložnici chalupy odedávna nesoucí jméno *Hope Cottage*, kterou jsme s Quinnem koupili, když jsme se vzali. Má lepší přirozené světlo než přední ložnice, v níž spíme, a výhled do zahrady tvořené směsicí květin, plevelů a větrem zkroucených ovocných stromů. Trávník potřebuje posekat, ale když teď z květů třešní a jabloní opadávají lístky, vyhlíží jako posetý růžovo-bílým sněhem, a proto jsem se rozhodla s úklidem počkat. Za teplého počasí někdy vezmu polštář, uvelebím se na kovové lavičce s notně oprýskaným modrým nátěrem a v příjemném stínu si čtu. Do zahrady jsem se zamilovala hned při první prohlídce této nemovitosti: přerostlá, divoká a působící jako útulek skřítků usídlených pod červenými náprstníky. Rovněž chalupu jsem si zamilovala – s rozvrzanými podlahami, vydutými stěnami, podezřelými náznaky vlhkosti v jídelně a doškovou střechou, kterou bychom vážně měli brzy vyměnit, buď ještě letošní, nebo příští léto. Ale zahrada se stala mým nejoblíbenějším místěčkem.

Uviděla jsem kosa, jak hopsá v trávě. Tak jsem na papír načrtla obrys černé hlavy a křídla a doplnila špičatý zobák a blýskavé oko. Pak jsem nakreslila pampelišky, na jejichž žlutém pozadí se hezky odrážel. Vypadalo to velmi dobře, ale sově Igorovi se to nevyrovnalo.

V uplynulých čtyřech letech jsem napsala a také ilustrovala šest knih o Igorovi. Všechny přišly na svět předtím, než jsem se seznámila s Quinnem. Nejde o žádnou složitost: Igor je drobounká chundelatá sova, mnohem menší než ostatní členové jeho rodiny a soví kamarádi. I když není o moc větší než rozčepýřené kuře, má bystrý mozek a umí řešit hádanky.

Například v první knize s názvem *Igor Sova vzduchoplavec* stále naráží na potíže zaviněné příliš malými křídly. Dokáže popолétnout z místa na místo, avšak nedokáže se neslyšně vznášet na křídlech, tak jako zbytek jeho rodiny. Proto se cítí špatně a trápí se obavami, že nikdy nevyroste v řádnou sovu. Časem se spřátelí s veverčí rodinou, která si vybudovala domov v dutině mrtvého stromu stojícího na břehu řeky. Když se řeka rozvodní, Igor se přátelům snaží pomoci, ale je moc malý na to, aby všechny přenesl do bezpečí. A tak rychle vynalezne něco jako rogallo, křídla zhotoví z posbíraných ptačích per a kostru z větviček, a létací stroj přepraví veverky do bezpečí. Potom využije vynález pro sebe a na tichých křídlech vesele krouží spolu s rodinou. Vstoupil do dětské literatury jako jediná sova plachtící na rogalu, a zjevně proto slavila kniha obrovský úspěch a prodalo se více výtisků, než kdo očekával. Vytvořila jsem tedy další díly, přinášející různé příběhy, ačkoli já bych v tom pokračovala i bez slávy.

Igor Sova také bojoval se zločinem: v knize *Igor Sova a opičí hlavolam* prokáže, že má talent bystrozrakého detektiva, který si jako jediný všimne, že ořechy kradou lstiví mravenci.

A pro změnu v *Případu ohrožených drahocenných vajec* si uvědomil, že být pidisovou, umožňuje vlézt do prasklé skořápky, a tak zachránil řadu životů. V posledním dílu, který jsem dokončila zhruba před dvěma roky těsně předtím, než jsem se dozvěděla, že maminka onemocněla, založil Igor vlastní soví školu, ve které učil jiné lesní tvory luštit záhady, ale žárlivá straka tam provedla sabotáž. Igor pachatele vypátral a nakonec se spřátelili.

Sevřela jsem rty a vedle kosa nakreslila Igora. Velké oči, usmívající se zahnutý zobák, tupá křídélka. Se ztvárněním Igora jsem nikdy neměla problém. Dělam to už řadu let, de facto od dob dospívání, kdy jsem ho vymyslela, abych pobavila maminku i sebe během dlouhých cest vlakem a za večerů při svíčkách, když nám vypnuli elektřinu čistě proto, že Esther zapoměla zaplatit účet. Moje matka se jako pravá umělkyně nejlépe vyžívala na velkých plátnech, já milovala kousky papíru a kuličková pera. Také jsem měla v oblibě jednoduše dýchnout na studenou okenní tabuli a prstem čmárat do mlžného oparu. Uměla jsem vypovědět příběh kdykoli a třeba jen pár tahy, když to byl krátký příběh.

Když maminka dostala rakovinu, snažila jsem se, abychom se viděly co možná nejčastěji. Kvůli pendlování vlakem sem a tam jsem však ztratila spoustu času a přirozeně i sil. Mysl a fantazie prostě vypověděly službu. Neobjevila jsem žádný nový příběh, který bych si přála sdělit druhým, a ani žádné záhady, které by malá sova mohla vyřešit.

S povzdechem jsem opřela loket o skicář a jen tak zírala do zahrady. Stará okenní tabule měla nerovnou plochu, a když jsem se trochu nahnula na druhou stranu, obraz se pokrivil a tráva se jevila tlustší a pokleslá. Madelyne, jako vždy okouzující, se chovala přívětivě a laskavě, ale spokoje-

ná se mnou nebyla. Asi bych si měla najít jiný džob. Jenomže tohle je jediná věc, kterou dělám s láskou a opravdu mě baví. Předtím jsem obsluhovala jako číšnice, pracovala za pultem v různých barech a obchodech, vydělávala dost peněz na cestování a pak je zase všechny utratila. Lidé projevovali zájem o mé umění, ale spíš kvůli matce – vysoce oceňované malířce. Kreslit Igora, líčit jeho příběhy, být za to placená a držet v ruku hotovou knihu mi dodávalo pocit, že jsem konečně někde zapustila kořeny. Našla jsem způsob života, jaký jsem si představovala.

Co se stane, když nevymyslím nic dalšího? Nakladatelství mě bez milosti vyhodí na dlažbu. S největší pravděpodobností požádá o vrácení zálohy, což by mi nečinilo velký problém, ale bylo by to ponižující. Pak by nezbylo než najít si na práci něco jiného. Něco, co na venkově dělají jiné vdané ženy v domácnosti, aby využily hromadu volného času. Dopolední dýchánky u kávy. Charitativní akce. Návštěvy knižních klubů...

Znovu jsem pocítila rostoucí paniku, kterou jsem zažila včera cestou do restaurace. Dostala jsem strach, protože někde hluboko v duši jsem věděla, že Igor je ukončená záležitost, že jsem vyčerpala všechny příběhy, které jsem vytvářela, abych potěšila maminku, kterou jsem milovala, a musím se rozhodnout, co si mám dál počít se životem. Nyní už nemohu klesnout, vrátit se zpátky k věcem, které jsem kdysi dělávala. Nemůžu vzít práci někde v baru, abych si uspořila dostatek peněz a pak si zajela do Indie. Jsem vdaná, vybrala jsem si život s Quinnem tady v Tillingfordu a všechny možnosti, které mi nabízela minulost, se rozplynuly do vzduchu.

Co to bylo za vůni, která doprovázela ženu, již jsem potkala na ulici? Povědomá, dokonce důvěrně známá. Přiměla mě

ohlédnout se do minulosti a zapátrat po nějakém neurčitým momentu, který jsem už zapomněla.

Uslyšela jsem zvonění telefonu a vstala ze židle. Venku začalo pršet a kos odletěl pryč. Počítač na stole samočinně přepnul na spořič obrazovky, na jejíž černé ploše se tu a tam mihlo jako meteor světélko. S výjimkou dvou ptáčků – jednoho reálného a jednoho imaginárního – jsem měla skicář prázdný. Prošla jsem temnou chalupou do kuchyně, kde máme telefon.

„Ahoj, láska,“ řekl Quinn. „Jak jde práce?“

„Pomalú.“

„Mohu nějak pomoci?“

„Ach, děkuji, ale nemyslím, že bys dokázal zázrak. Mám prostě špatný den.“

„Ve zdejšímu papírnictví pořád z regálu záhadně mizí obálky. Nemohla bys požádat Igora, aby tento případ vyřešil?“

Zvedla jsem poněkud roztřepený okraj květovaného ubrusu. Lidé, kteří v sobě nemají tvůrčího ducha a tráví dny konstruováním skutečných životních příběhů a stavějí na faktech, zřídka mají představu o energii potřebné k vyprodukování opravdu dobrého nápadu. Myslí, že člověk může jednoduše vybrat nějakou starou věc a hravě se postarat, aby fungovala. Maminka nikdy neměla ve zvyku předhazovat návrhy na Igorovy historky. Počkala, až přišly na svět, a pak si poslechla, co zajímavého se opět přihodilo.

„Žertoval jsem,“ řekl Quinn.

„Myslela jsem, že máš dopoledne nabitě jednáními.“

„Teď je poledne. Čas na oběd,“ odpověděl, a když jsem se podívala na hodiny visící nad dřezem, zjistila jsem, že ukazují pár minut po dvanácté. „Jen jsem si pomyslel, že brnknu, abych věděl, jak se máš. Zněla jsi jako...“

„Mám se fajn. Všechno je fajn.“

„... zaneprázdněná až nad hlavu.“

Na plastovém odkapávacím tácu stál dnem vzhůru Quinnův hrnek, a miska od snídaně, které umyl a nechal uschnout. Viděla jsem, že vlevo vedle konvice připravil můj oblíbený hrnek, zdobený ručně malovanými lístky. I bez nakouknutí jsem věděla, že dal dovnitř sáčekový čaj, abych neztrácela drahocenné vteřiny, když jsem se chystala pilně kreslit. Posadila jsem se tam v županu, který jsem dosud nesvlékla, a tupě se zahleděla ven do zahrady. Měla bych manželovi poděkovat, říct pár hřejivých a láskyplných slov, abych mu po perném dopoledni zpříjemnila polední pauzu, ale podráždilo mě, jak mi slovně i věcně připomněl, že v nadcházejících časech možná nebudu mít na práci nic lepšího než umývání nádobí a vaření čaje.

Zavřela jsem oči. Tohle je další stránka manželství: je třeba dělat a říkat to, co je druhému nejmilejší, a tvrdě dát stranou to, co člověk cítí.

„Moře klidu,“ řekla jsem. „Nebyl ten Měsíc včera v noci úchvatný?“

Quinn

Křtiny proběhly skvěle. Hlavní aktér Jacob Edward Isaac Harrington, naditý do starožitného běloskvoucího miminkovského oblečku, kropení vodou prospal, a zatímco společnost sledovala obřad konající se v tillingfordském kostele z 12. století, hustý déšť padající od rána se umoudřil a venku už jen drobně poprchávalo. Většina vesničanů se přemístila do zadní zahrady Harringtonových. Novopečení rodiče stáli uprostřed a dětátko, které se mezitím probudilo a tichounce si brblalo, kolovalo z rukou do rukou. Quinn stál zády k tisovému živému plotu, v ruce držel sklenku prosecca a vyměňoval si názory na potomstvo s Patrickem, kterého v redakci považoval za svoji pravou ruku a který bydlel v jednom z domků nově postavených na kraji obce.

„Musím přiznat, že v posledních dnech mám po příchodu domů jen pět minut klidu, a to když jdu uklidit nářadí,“ řekl Patrick. „Zpočátku vystačíš s plenkovými kalhotkami a kojeneckou výživou. Pak přidáš kaše, cereální směs Weetabix. Zkoušel jsi někdy dostat zaschlý Weetabix ze stěny?“

„Tvrdý jako cement, že?“

„Přesně tak. Myslím, že ho použiju na vyspárování prasklin ve zdech. A tolik záludných otázek od starší ratolesti. Proč

jsou hlemýždi, tati, zeptala se včera. Nechtěla vědět, proč jsou slizcí nebo proč mají ulity, ale zkrátka proč jsou. Úplně mě vyvedla z konceptu. A pak, všude se válejí hračky. Dnes ráno jsem bosou nohou stoupl na dílek lega. Patrně až u vás doma jste slyšeli, jak řvu a nadávám.“

„Divil jsem se, co je to za rámus,“ řekl Quinn s úsměvem. Nebral Patrickovy stížnosti vážně, na stole měl tři fotografie svých dvou dcer a další s sebou nosil v peněžence. Quinn upřímně věřil v sílu slov – koneckonců se tím živil –, ale někdy více než slova platí činy.

„Teď je řada na tobě,“ řekl Patrick a s velkým uspokojením vypil poslední doušek šampusu. „Mimochodem, kde máš svou drahou choť?“

„Támhle pod jabloní,“ odpověděl Quinn a podíval se přes zahradu na Felicity zabranou do hovoru s Emmou a Gurinder. Všechny měly sklenky v ruce a zřejmě se dobře bavily. Jakýmsi šestým smyslem vnímal Felicity téměř nepřetržitě, což nezažil s žádnou jinou ženou nebo dívkou, kterou znal. I když zde mohlo zapůsobit i to, že se na hony lišila od ostatních přítomných dam. Všechny na sobě měly šaty hrající pastelovými barvami, povětšinou doplněné umělými květinami a šály, předpisové punčochy, světlé střevíce na podpatku a vlasy pečlivě nakadeřené, hladce učesané nebo spoutané do výstavního drdolu. Felicity si vzala šaty ze zářivě zelené látky se vzorem tvořeným spoustou kroužků, zpod nichž dole nepatrně vykukovala krajková spodnička, nylonky vynechala a holé nohy vyšperkovala jasně červenými balerínkami. Vlasy vyčesala nahoru a stočila do chaotického uzlu, z nějž vyklouzlo pár vlnitých pramínků. Oči si obtáhla černou tužkou a rtěnku barevně sladila s obuví.

Předtím, než potkal Felicity, nepoznal Quinn žádnou ženu,

která by dokázala, aby neupravenost působila jako efektní záměr.

Předtím, než potkal Felicity, neznal a nevěděl spoustu věcí. Například odhalil, že manželce porozumí člověk lépe, když zdálky sleduje, jak se chová na zahradě, než když s ní mluví v prostředí domova.

„Má styl, že,“ prohodil Patrick.

„Je umělkyně a pochází z uměleckého prostředí.“ Quinn dopil svůj drink. „Je úžasná.“

Měl spoustu přátel, kteří žili v manželství a tvrdili, že se navzájem milují, přesto si jeden na druhého stěžovali, když partner nebyl v dohledu. Zdálo se, že v každém vztahu jsou drobné potíže, které dřou jako písek. Přísahal, že tohle nikdy nedopustí, že jim se to nestane.

„Novomanželé,“ usmál se Patrick. „Dáš si ještě bublinky?“

„Ano, prosím.“

Jakmile se Patrick vzdálil, Quinn strčil ruce do kapes a dovolil si tajně pozorovat manželku. I když se vzali téměř před rokem, stále pociťoval čiré potěšení. Dvojice místních děvčat stále živě klábosila, ale Felicitina pozornost viditelně ochabla. Stála tam a zdvořile naslouchala, ale její oči nepřítomně hleděly do dálky a úsměv ve tváři se vytratil, nahrazen napjatým výrazem, jako by se úporně snažila zachytit nějaký zvuk zaznívající mimo dosah jejího sluchu.

Na co myslí, když se tváří takhle? Co slyší a cítí?

Už před svatbou se Felicity vyptával na různé věci, protože o ní chtěl vědět všechno. Byla však z hory otázek vyděšená a dávala mlhavé odpovědi, a tak přestal vyzvídat. Změna nenastala ani v manželství; přestože vše ostatní sdíleli, hned na počátku dala jasně najevo, že potřebuje soukromí. Alespoň ve své mysli, hlavně ve chvílích, kdy dočista zapomněla

na svět kolem sebe. Tělem byla s ním, avšak duchem se tou-
lala jinde.

Quinn sám otevřel Felicity celou mysl i duši. Nedovedl si představit, že by se s ní nepodělil o jedinou myšlenku a jediný pocit, kdyby projevila zájem vyslechnout si, čím se zabývá v hlavě a co prožívá v nitru. Svoji minulost mohl bez váhání nazvat otevřenou knihou. Žili ve vesnici, kde vyrůstal, mezi lidmi, s nimiž se znal prakticky od narození, a kdyby skrýval nějaká temná tajemství, neměla by moc velkou šanci zůstat pod pokličkou.

Vzpomněl si na minulý víkend, jak na pustém poli za úplňku držel Felicity za ruku a recitoval jména měsíčních moří. Jako teenager strávil bezpočet hodin s hvězdářským dalekohledem, který dostal od otce k Vánocům, a podrobně studoval Měsíc – aniž tušil, že jednoho dne bude ve tmě rozjasněné stříbřitou září držet Felicity za ruku a dávat k dobru jména, která se naučil.

Quinn vykročil a přes zalidněnou zahradu zamířil k manželce s úmyslem vzít ji tam pod jabloní znovu za ruku, přivolat ji zpátky do reality a jemně naznačit, že už není sama, že jsou na vše dva.

„Na slovíčko, Quinne Wickhame. Ted’ a hned! Jsem šťastná, že jsem vás zde zastihla.“ A vzápětí vstoupila Quinnovi do cesty Irene Millerová.

Paní Millerová byla místní drbna a ráda si hrála na investigativního novináře, k čemuž jako nástroje užívala většinou čajové dýchánky a poslouchání za dveřmi. Quinn se k tomu občas na několik minut propůjčil, aby se dozvěděl informace z třetí ruky, které v žádném případě nehodlal dát do tisku. Před nedávnem paní Millerová žádonila, aby v novinách dostala vlastní sloupek, který by naplňovala klepy nebo možná zaji-

mavostmi tety Sally. Patrick soudil, že takový povedený nápad by mohl lidi nalákat a dokázal by značně zvednout novinový náklad. Quinn se klonil spíše k názoru, že by způsobila všeobecné pohoršení a uvedla celý kraj do válečného stavu.

„Dobrý den, paní Millerová,“ řekl nadšeně. „Doufám, že se vám daří dobře.“

„Nestěžuji si,“ pronesla a přitočila se blíž. „Dejte pro jednou na moudrou radu. Myslím, že byste si měl pohovořit s Bel Andrewsovou.“

„Pročpak?“

„Právě se támhle potlouká kolem okurkových sendvičů. Když si pospíšíte, mohl byste ji odchytit. V našem spolku, tedy míním Tillingford Tea Pot, přišlo na přetřes, že před pár dny se konalo neoficiální zasedání obecní rady.“ Paní Millerová si prstem poklepala na špičku nosu. „Tajné jednání. O rozpočtu.“

Radní Bel Andrewsová skutečně postávala u stolu se sendviči a vyhlížela stejně netečně a nespiklenecky jako vždy. Koutkem oka Quinn zahlédl, že Felicity se otočila, a než se nadál, proklouzla živým plotem chránícím pás jabloní.

„Děkuji za tip, paní Millerová. Dozajista s Bell promluvíme co možná nejdřív. A kdybyste mě teď omluvila...“ Quinn začal couvat.

Paní Millerová sledovala Quinnův pohled. Felicitina sklenka a kabelka stály v trávě opuštěné. „Co vás a vaši manželku tak nezkrotně láká lézt do toho plotu?“

„Trnky,“ bleskurychle odpověděl Quinn. „Toužíme po vlastním keři, a proto hledáme pěkné řízky, které si chceme zasadit do zahrady. Ještě jednou děkuji, paní Millerová.“ A zamával na rozloučenou.

„Váš otec by se nikdy neprodíral živými ploty! Zvláště ne

trnitými!“ zavolala za odcházejícím Quinnem, který v zádech cítil její slídivý pohled.

Když došel k Emmě a Gurinder, stále vesele tlachaly. „Ahojky,“ pozdravila Quinna Gurinder. „Právě jsme si povídaly s – ach, ještě před minutkou tady byla. Tvoje manželka je opravdu zajímavá. Zvláštní.“

„A co jste propíraly?“ zeptal se Quinn, neschopen odolat pokušení.

„Jakou píšku na tebe měla Emma na základní škole a jak jste se spolu poprali,“ prozradila Gurinder.

Emma se začervenala. „Na základní škole jsem měla píšku na *každého*. Nesnášela jsem, jak nebetyčně obdivuješ Davida Enrighta, a hledíme, jak dopadl.“

„Já jsem Davidovi neukradla tužku a nestrčila si ji pod polštář jako ty tu Quinnovu,“ přisadila si Gurinder.

„Kušujte,“ řekl Quinn. „Doufám, že neměla ohryzaný konec, což se často stávalo. Poslyšte, neřekla Felicity, kam jde?“

Emma se rozhlédla dokola. „Asi pro další drink.“

„Hodně jsme se nasmály,“ řekla Gurinder. „Staré historky. Felicity to nevadilo.“

Quinn silně pochyboval, že žákovské potyčky Felicity bavily. Ale proč tak náhle zmizela? Poděkoval děvčatům a odebral se prozkoumat živý plot. Brzy našel úzkou mezeru, kterou se rozhodl protlačit na druhou stranu. Přitom zachytil sakem o větev, a jak se pracně vyprošťoval, uslyšel ženský smích.

Ten plot od sebe odděloval zahradu Harringtonových a Thompsonových, kteří bydleli vedle. Nyní spolu s ostatními oslavovali křtiny a na trávníku stála osamělá prolézačka a houpačka zavěšená na vysokém rámu. Felicity klečela v trávě u dlážděného patia a něco držela v rukou.

Quinn zamířil k ní a za chůze znepokojeně zavolal: „Felicity, co se děje?“

Snažil se nevnímat pocit úlevy, který ho zaplavil. Připustit si úlevu by znamenalo, že měl hrozný strach, že ho manželka opustila. Že v jednom ze svých podivných momentů, v nichž ji nepoznával a přes veškerou snahu k ní nemohl proniknout, na něj zapomněla.

Znovu zakusil vedlejší účinek lásky. Moc Felicity miloval a dodnes nemohl uvěřit, že se stal šťastlivcem, kterého si vyvolila.

Z Felicitina uzlu vyklouzlo o něco více volných vlasů a na nadloktí jedné holé paže měla dlouhý rudý šrám.

„Našla jsem ptáčka,“ odpověděla.

Quinn si klekl vedle ní na promoklou zem a rázem pocítil, jak mu na kolenou vlhnou kalhoty. Ten tmavý šedohnědý pták byl vrabec domácí. Ležel v jamce Felicitiných dlaní se složenými křídly, očima sevřenýma do skoro neviditelných škvírek a strnulýma nožkama, jako by upadal do kómatu.

„Zaslechla jsem ostrý náraz a pak žuchnutí,“ řekla Felicity. „Hádám, že naletěl do skleněných dveří. Nejprve jsem myslela, že má zlomený vaz, ale zjistila jsem, že dýchá.“

„Neměla jsi ho zvedat ze země.“

„No... myslela jsem, že pokud má opravdu zlomený vaz, stěží bych mohla věc zhoršit. Co uděláme, jestli má poraněná křídla?“

„Viděl jsem na křtinách Anila,“ odpověděl Quinn. „Nevím, jestli léčí i divoká zvířata, ale můžeme požádat, aby toho nešťastníka v rychlosti vyšetřil.“

„Cítím, jak mu tluče srdce,“ zašeptala Felicity. Špičkou palce se jemně dotkla šedohnědého peří na vrabčákově hrudi. „Jako by vibrovalo, ale pauzy jsou velmi krátké. Nežijí

ptáci rychleji než my? Nejen kratší dobu, ale i rychleji, intenzivněji?“

Quinn otevřel ústa k odpovědi, ale nemohl honem přijít na něco příhodného – možná by se nejlépe hodili kolibříci a to, jak rychle žijí. Vtom vrabec otevřel oči a koukl na Quinna. Dopřál si okamžik, aby si monstrum či obra, jehož měl před sebou, zběžně prohlédl, a potom se vyhoupl na nohy, roztáhl křídla a se zašustěním se vznesl do vzduchu. Felicity se překvapením rozesmála, prázdné dlaně stále držela rozevřené před sebou.

Quinna nenadále přepadlo nutkání roztáhnout paže, sevřít ji pevně v náruči, položit se s ní do trávy a v doprovodu tlumených zvuků zábavy doléhajících sem odvedle procítovat tlukot jejího i svého srdce. Jenže se nacházeli v zahradě Thompsonových, kde nemohou bezostyšně válet sudy po trávníku obklopujícím malé hřiště.

„Sláva! Měl velké štěstí,“ zajásala Felicity, vstala a oprášila z šatů úlomky větviček a trávy. „Mám dojem, že by se slušelo vrátit se na oslavu.“

Quinn rovněž vstal. „Paže nebolí? Máš tam pořádný šrám.“

„Cože?“ Felicity se podívala na paži. „Ach, opravdu. Ale jinak jsem v pořádku.“

„Raději bychom to měli obejít k hlavní bráně než znovu prolézat dírou.“

„Omlouvám se,“ řekla Felicity, když odstavovali bicykly bránicí jim v cestě do předzahrádky. „Neuniklo mi, jak si tu party vychutnávaš.“

„Vysvobodila jsi mě ze spárů paní Millerové, rozvíjející konspirační teorie.“

„Věděl jsi, že jedna z tamtěch žen ti ukradla tužku, když jsi byl ještě kluk?“

„Vše bude zítra na programu zasedání tillingfordského dámského spolku, který bezpochyby s nadšením probere, jak se manželé Wickhamovi vypařili ven živým plotem.“

„Ach, drahý.“ Felicity strnula zděšením a Quinn ji paží objal kolem pasu. „Snad se nedomnívají, že ti kradu tužky,“ vyhrkla zděšeně.

„Jak si vzpomínám, všechny jsem ti dal.“ Došli k bráně, a když Quinn otevíral, dodal: „Dal bych ti cokoli.“

Kapitola třetí

S tále jsem musela myslet na to, jaké to bylo, když malý vrabčák vylétl z mých dlaní. Jednu chvíli tam spočíval lehounký jako pírkó a v další chvíli byl pryč. Pocítila jsem, jak zaťal dráčky do polštářků dlaní, odrazil se a vmžiku se vznesl do vzduchu, jehož závan mi pohladil tvář. Ufrnkl.

Quinn se šel převléct z obleku do něčeho pohodlnějšího, ale já jsem zůstala v odpoledních šatech. Zula jsem balerínky, lehla si na pohovku, uvelebila se na zádech a bosá chodidla hodila na širokou měkkou opěrku. Prosecco mě omámilo a uvolnilo. Když se Quinn vrátil, zvedl mé nohy, jen aby se mohl posadit do rohu a položit si je na klín.

„Užila sis to?“ zeptal se.

„Myslela jsem, že je mrtvý. A pak se přímo v mých dlaních vrátil zpátky do života.“

Quinn se usmál. „Ano, ale měl jsem na mysli křtiny.“

„Ach. Tam bylo vše prima. Jenom pět chvalozpěvy jsem se dosud nenaučila.“

„Ed a Alice vypadali velmi šťastně. Snažili se o dítě už delší dobu a teď se konečně dočkali.“

„Ano, velmi šťastně,“ přisvědčila jsem. „A hned plně využili nový důvod k nakupování bez výčitek svědomí. Viděl jsi ten

novotou zářící dětský kočárek, který stál v chodbě? Vypadá trochu jako napodobenina vesmírné lodi.“

Quinn zamumlal, že jde o užitečnou věc, a začal mi mnout chodidlo. Umí božsky masírovat nohy. Patrně našel dobrou učitelku ve své bývalé přítelkyni Maye, která stále trpěla bolestmi nohou. Netušila, že jednoho dne budu z jejích potíží zaviněných špatně padnoucí obuví profitovat já. Je to divné, každý náš vztah, s výjimkou toho prvního, bývá slátaný dohromady z věcí, které jsme se naučili v dřívějších dobách, a zvyků částečně formovaných druhými lidmi. Zavřela jsem oči a přemítala, co jsem vnesla do vztahu, který vyvrcholil manželstvím, já. Faktem je, že Quinn se dalece liší od mých ostatních známostí.

„Hodně jsem přemýšlel,“ řekl Quinn.

„Ach, drahý.“

„Vím, že to je vždy nebezpečné.“ Přejel palcem po klenbě plosky mého chodidla, což vždy lechtá, ale je to skvělé. Sexy. „Vzpomněl jsem si na něco, co dnes řekl Patrick, a také... jak byly křtiny krásné, Ed a Alice šťastní a jejich rodiče rovněž. Rád bych věděl, jestli pomýšlíš na...“ Zhluboka se nadechl. „Tedy... nemyslíš, že je načase začít se snažit o dítě?“

„Dítě?“ Posadila jsem se, přitáhla nohy k tělu, přeložila je křížem přes sebe a otočila se čelem ke Quinnovi. Podíval se na mě.

„Znáš přece ty malé tvorečky, co pijí mléko,“ řekl. „Určitě jsi o nich už slyšela.“

„Samozřejmě že slyšela. Netušila jsem, že jednoho chceš.“

„Nepovažuješ za dobrý nápad založit rodinu?“

„Já... řečeno na rovinu, jsem o tom dosud nepřemýšlela. Vždyť jsme se vzali teprve před nedávnem.“

„Příští měsíc to bude rok.“

„Vážně celý rok?“ V duchu jsem si jako o překot spočítala, že opravdu máme za sebou skoro plných dvanáct měsíců. „Utekl rychle.“

„Myslel jsem, že to je jeden z důvodů, proč jsme koupili tento dům,“ pokračoval Quinn. „Tři ložnice: jedna pro nás dva, druhá pro tebe jako pracovna a tu třetí proměníme v dětský pokoj. Navíc prostorná zahrada umožňuje přístavbu, kdybychom měli více dětí.“

Žila jsem v přesvědčení, že jsme tuhle chalupu koupili proto, že nás uchvátila. Protože před dveřmi kvetly růže, omítku brázdily praskliny a v záři zapadajícího slunce došková střecha zezlátla. Myslela jsem, že třetí ložnici necháme volnou neboli v záloze, aby podle potřeby posloužila například jako hostinský pokoj.

„Hned tehdy jsem se zmínil, jakou mám představu,“ řekl Quinn.

„Opravdu?“ podivila jsem se.

„Ano.“ Quinn přikývl a hlasem prozrazujícím, že neztrácí trpělivost, pokračoval: „Vyprávěl jsem ti, jak tady manželé Ogdenovi strávili celý život, přivedli na svět tři děti a potom spolu zestárli. Že jejich syn Michael vystudoval pedagogiku, nastoupil na zdejší školu a učil mě matematiku. A rovněž jsem řekl, že tohle místo představuje to pravé hnízdečko pro nás a přímo nabádá udělat totéž co Ogdenovi.“

„Zřejmě jsem všechno zapomněla.“

Quinn si v rozčarování nebo zklamání smutně povzdechl.

„Jednoduše jsem to pustila z hlavy,“ řekla jsem. „Neuvědomovala jsem si, že ty nikoli.“

„Od počátku jsem to považoval za přirozený, či chceš-li normální další krok.“

„Nevím. A je to normální? Nebo jsme *my* normální pár?“

„Samozřejmě že jsme.“

Osobně jsem si tím nebyla tak jistá. Dnes na křtinách jsem si připadala jako pěst na oko a jasně jsem viděla, jak se lišíme od ostatních párů, které se pyšnily bouráky s pohonem na čtyři kola, miminky v rádobý luxusních taškách s držadly a batolaty v roztomilých oblečcích vyžadujících žehlení. Párů manželů, kteří zosobňovali pojem „moje druhá polovička“, vzájemně si doplňovali věty a probírali kvalitu místních škol.

„Vše se semlelo tak náhle, Quinne. Vždyť před rokem a půl jsem tě dokonce ještě ani neznala.“

„Určitě jsi zaznamenala, že moje matka na to dost často zavedla řeč.“

„Ach ano, ale Molly je prostě taková, nemám pravdu? Myslela jsem, že její řeči pouštíš jedním uchem dovnitř a druhým ven.“

Quinn se necítil rozčarovaný, ale raněný. A teď jsem se dotkla i jeho matky. Pohladila jsem ho po paži.

„Vše je pro mě nové, Quinne. Pravděpodobně bych chtěla, ale musím si to kapku srovnat v hlavě. Ty máš jasno, ale já ne. Ale slibuji, že odted' o tom budu přemýšlet. Bereš?“

Quinn se předklonil, políbil mě na čelo a vstal z pohovky. „Děkuji. Dáš si sýrový sendvič? Já s chutí. Hned jich pár udělám.“ Zavrtěla jsem hlavou a Quinn odešel, aby mě nechal o samotě sedět v obývacím pokoji a nerušeně přemýšlet.

Druhý den ráno nasedl Quinn na kolo a odfrčel pro noviny, aby se vrátil domů dřív, než vylezu z postele. Když jsem stála u okna ložnice a navlékala si ponožky, uviděla jsem, jak přijíždí. Před hlavní branou sestoupil z kola, které protlačil dovnitř a nechal stát venku, aniž se zatěžoval zajistit ho řetězem a zámkem. V Tillingfordu nikdo nic nezamykal. Zpočátku

jsem myslela, že tento zvyk zde panuje proto, že tady nikdy nedošlo k žádné krádeži, ale věc se měla trochu jinak. Všichni místní občané se dobře znali, a když se vzácně přihodilo, že se někdo stal obětí zloděje, snadno sám zjednal nápravu. Quinnovi zmizelo kolo dvakrát a v obou případech vedly stopy k nezletilému Cameronu Bishopovi. Quinn se pokaždé vydal k Bishopovým, aniž by se zastavil na kus řeči, prošel kolem domu dozadu ke kůlně a vzal si svůj majetek zpátky. Na poště jsem se několikrát setkala s Cameronovou matkou Lisou, která se této záležitosti nikdy nedotkla ani slovem.

Minulou noc jsem toho moc nenaspala, přestože jsem se do postele odebrala před Quinnem, a když přišel, předstírala jsem, že spím. Quinn má samozřejmě pravdu – jako skoro vždy. Muž a žena, kteří se milují, se vezmou a pak mají děti. Jdou prostě ruku v ruce s přirozeným řádem věcí.

Quinn by byl úžasným otcem. V páru nám vše dobře klapě a mít spolu dítě zní smysluplně. Jsme finančně zabezpečení. Máme pojištění a hypotéku splácíme hladce a vždy včas. S kariérou si nemusím dělat starosti, mé povolání je možné hladce zvládat z domova. Děťátko by od narození žilo na zdravém venkově v kruhu milujících rodičů a blízkých, zahrnujících jedny prarodiče a tetu. Skutečně ideální situace. Naprosto odlišná od podmínek, v nichž jsem vyrůstala, když jsem putovala od domu k domu, vystříдалa řadu různých zemí a peněz jsme měly buď málo, anebo hojnost a nikdy nic mezi tím. Dítě stvořené Quinnem a mnou by obklopovala jistota a pohodlí. Znalo by své místo ve světě. Bylo by Wickham nejen jménem, ale i povahou a temperamentem.

Nebylo by celé po mně, což považuji za velmi dobrou věc.

Po schodech jsem sešla dolů do kuchyně. Ve dveřích jsem se na okamžik zastavila a podívala se na zárubeň se třemi

sloupci zářezů označujících výšky všech Ogdenových dětí – tak jak po půl palci a poté palci rostly, a u každé značky stálo datum. Největší byl Michael a nejmenší Sophia. Poslední datum bylo 1978. Tento kousek historie, v němž jsem spatřovala další kouzlo chalupy, mi teď připadal spíše jako mapa budoucnosti.

Quinn postavil konvici na sporák. Podle vyprázdněné plechovky lesknoucí se ve dřezu jsem poznala, že už zanesl ven jídlo pro kočku našich sousedů. Na stole ležely noviny a vedle stála krabice pomerančového džusu.

„Dobré ráno, lásko,“ řekl Quinn a natáhl se pro dózu se sáčekovým čajem.

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem. Vytáhla jsem z chladničky lahev mléka a postavila ji na stůl. Každou sobotu a neděli pořádáme v kuchyni ranní rituál skládající se z čaje a novin. Když přinášejí velkou kauzu, Quinn někdy koupí dva výtisky, abychom se spolu nemuseli prát. Jakmile udělal čaj, přidala jsem do obou hrnků trochu mléka. Potom nalil do přichystaných sklenic džus a usadil se k čtení.

Po očku jsem Quinna pozorovala. Plně se soustředil na čerstvý příděl aktualit, a když jsem se později zeptala na článek, jemuž věnoval největší pozornost, byl schopen tlumočit ho téměř do písmene.

Několikrát už jsem se ho zeptala, proč se nepřestěhoval do Londýna a neucházel se o práci v jednom z předních tiskových vydavatelství, místo aby dělal šéfredaktora lokálního plátku.

„Mám rád život tady,“ odpověděl.

„Ale mohl bys s klidem dojíždět,“ navrhla jsem. „Spojení máš pravidelné, vlaky jezdí přesně a každá cesta trvá jen slabou hodinu.“

„Dlouhá pracovní doba, dlouhé dojíždění, nepřetržité soupeření mezi kolegy, boje s vnější konkurencí. Nejsem ambiciózní, Felicity. Vše, co chci, je být šťastný.“

Jsem přesvědčená, že Quinn by se skvěle uplatnil v celostátních novinách. Je zvědavý a všechno si pamatuje. Ale viděla jsem, že rád žije zde, kde vyrůstal a všechny kolem sebe zná. Lichotilo mu být znám jako Derekův a Mollyin syn, Suziin bratr a muž, který se sám vypracoval ve skutečnou osobnost a vydobyl si v rodné obci vlastní postavení. Když noviny převzal, už jen skomíraly a nezadržitelnou rychlostí směřovaly k zániku. Zvýšil objem placené inzerce a reklamy, rozvinul prezentaci na internetu a rozšířil zpravodajství tak, aby zahrnovalo více než reportáže o skautských srazech a dění v zemědělství. Většinu obsahu psal sám, vybíral případy hodné podpory a předkládal návrhy na zlepšení této malé části světa. Zapojil list do každoroční soutěže regionálních novin a většina jeho spolupracovníků věřila, že příští rok zvítězí. Skoro vše, čeho dosáhl, jsem se dozvěděla od Patricka, neboť Quinn se úspěchy zásadně nechlubil.

Teď otočil stranu. Popíjela jsem čaj a přeskakovala pohledem od temena jeho hlavy na ruku držící hrnek a oči sledující text. Zjevně nezapomněl na to, co nastínil včera večer. V duchu jsem se ptala, kdy to vytáhne znovu.

A ptala jsem se sama sebe, co odpovím.

Vstala jsem od stolu, abych připravila pár toastů.

„Co máš dnes v plánu?“ prohodila jsem.

„Na otočku se stavit u rodičů. A právě mě napadlo, že by nezaškodilo jít předtím na procházku,“ řekl s očima stále upřenýma na novinovou stránku. „Chceš se přidat?“

„Ach.“ Otočila jsem hlavu k oknu a letmo pohlédla ven, kde nádherně svítilo slunce. „Já... měla bych se snažit kreslit.“

„Příjemná procházka by ti mohla dodat inspiraci.“

Potřela jsem hotové toasty máslem a marmeládou, oba dala Quinnovi a vložila do topinkovače další dva plátky bílého chleba určené pro mě. Vycítila jsem, že ve vzduchu visí otázka, neboť v pozadí té jedné, kterou položil, stála jedna nevy-slovená, přetrvávající zde od včerejšího večera.

„Raději ne,“ řekla jsem.

Po celý následující týden se Quinn ani slovem nezmínil o dětech nebo možnosti jedno si pořídit. Dělal pravý opak. Jakmile se v televizi objevila reklama na dětské pleny, nehnul ani brvou, s kamennou tváří vstal ihned z křesla a šel si uvařit čaj. Obdobně se choval i za jiných okolností. Například když jsme s přáteli zašli na drink do hospody *Seven Stars*, paní hostinská Rowan si přisedla a začala vyprávět, jak se sklonila do dětského kočárku patřícího mladému páru, který zrovna obědval, a miminko ji oběma ručkama draplo za vlasy a nechtělo pustit... a Quinn ji bez okolků přerušil, dříve než stačila dovést napínavý příběh do konce, a pro obveselení společnosti vytáhl z rukávu žhavou novinu, že osmdesátiletý místní občan se s cílem získat finanční prostředky pro charitu chystá vystoupit na Kilimandžáro.

Bylo by to zábavné, kdyby nebylo vše tak opravdové. I když poslední otázka zůstávala nevyřčená a ignorovaná, visela mezi námi nepřetržitě. Náhle se mi zjevil obraz baculatého růžového batolátka vznášejícího se u stropu popsaného haldou dalších nezodpovězených otázek našeho manželství. Jako na povel jsem andílka poletujícího tam nahoře nakreslila a bez váhání jsem ten arch papíru hodila do koše. Poté jsem nakreslila několik květin s naivními obličejí. Vzápětí jsem si všimla nové praskliny ve zdi u předního vchodu a zakryla jsem ji tím obrázkem květin.

Jakmile ve čtvrtek večer začaly v televizi reklamy, Quinn vstal z pohovky a zeptal se: „Dáš si pivo?“

„Ano, prosím,“ odvětila jsem.

Sledovala jsem, jak odchází do kuchyně, a snažila se představit si, jaký by asi byl dnešní večer, kdybychom měli dětřátko. Po celé podlaze a pod oknem by se povalovaly hračky. Možná že by ten drobeček trávil večer s námi a spal v mé náručí. Nebo by spal ve vlastním pokoji, kam bychom na stolek dali dětskou chůvičku, a Quinn by občas v ponožkách vyběhl nahoru ověřit, jestli je vše v pořádku.

Nebylo by to o moc jiné. Nešlo by o katastrofální zvrat. Valná část věcí by pokračovala normálně. V běžném životě by se v podstatě nic nezměnilo, s výjimkou faktu, že rodina by měla o jednoho člena víc a jeho blaho by zcela záviselo na mně.

Kapitola čtvrtá

Drahá slečno Bloomová,

možná si vzpomenete, že jsem Vám před několika měsíci písemně sdělila, že naše galerie pořádá od začátku července do konce srpna širokou retrospektivu předních děl Vaší matky. Jsme nesmírně nadšení, neboť se jedná o první výstavu prací Esther Bloomové, která se koná mimo Londýn ode dne, kdy odešla na věčnost, a navíc první, která zahrnuje řádku obrazů uchovávaných v soukromých sbírkách po celém světě a veřejnosti dosud neznámých.

Před pár týdny jsem Vám poštou zaslala pozvánku na vernisáž spojenou se slavnostním otevřením výstavy a prosím, abyste se stala naším čestným hostem. Přítomnost přislíbila řada významných kurátorů, uměleckých kritiků, historiků a sběratelů spolu se zástupci mezinárodního tisku a považovali bychom za velkou čest mít Vás mezi námi. Samozřejmě že kryjeme veškeré Vaše cestovní a zdejší pobytové náklady.

V případě, že jste na pozvání již odpověděla, prosím o prominutí, že Vám píši znovu, ale protože jsem mohla uvést chybnou adresu, nebo se dopis mohl ztratit, pro jistotu jsem se rozhodla kontaktovat Vás ještě jednou...

— — —

Přeložila jsem těžký krémový papír na polovinu, znovu na polovinu a ještě jednou na polovinu. Pak jsem ho těsně stočila do ruličky a hodila do odpadkového koše.

Dodnes si živě vybavuju, jak maminka ležela s hlavou spočívající na bílém polštáři, s pletí žlutou jako vosk a propadlými tvářemi, vzala mě za ruku a zašeptala: „Tohle se stává. Tak to prostě v životě chodí. Nech mě jít, drahoušku. Jdi dál a neohlížej se, holčičko.“

A mám v paměti nesmazatelně zapsané i další věci, které řekla později.

Nepotřebuju žádnou retrospektivu, abych si maminku připomněla. Někdy si přeju, abych dokázala *přestat vzpomínat*.

„Přišla nějaká pošta, lásko?“ zavolal Quinn z horního patra, kde si před zrcadlem vázal kravatu a chystal se vyrazit do práce.

„Žádná,“ zavolala jsem nahoru.

Quinn se vynořil na vrcholu schodiště a zavolal dolů: „Měl jsem dojem, že jsem něco zaslechl.“

„Jen samé letáky na vyhození,“ odpověděla jsem obratem pro upřesnění.

Udělal se mi trochu mdlo, a tak jsem otevřela dveře a vyšla ven na pěšinu dlážděnou kameny, do vodnatého světla raního slunce. Jednoho dne si začnu vybavovat jen samé dobré věci. Jednoho dne přestanu vidět maminčinu siluetu na ulici. Jednoho dne na ni začnu vzpomínat s radostí, a nikoli se smutkem protkaným bolestí a lítostí.

Kéž bych se jí mohla zeptat, co mám teď dělat. Jestli vždy s jistotou věděla, že chce dítě, a jak jistojistě věděla, že ho přijme s otevřenou náručí. Vím, co by řekla, ale strašně jsem to potřebovala slyšet nahlas. Prosila jsem, aby mi alespoň poslala nějaké znamení.

— — —

Nedělní oběd je u Wickhamových rodinná tradice. Quinnova máma uvaří něco úžasného a Wickhamovi potomci a já se shromáždíme v domě rodičů, k nimž to z domova bereme přímou čarou na druhý konec obce. Wickhamovi obývají dvě stě dvacet let starý dům nesoucí jméno *Old Vicarage*, neboť původně zde sídlilo vikářství, postavený z místního šedého kamene, vybavený starobylým nábytkem a vyzdobený kartounovými závěsy a akvarely zobrazujícími koně a květiny. V takovém prostředí Quinn vyrostl.

Molly se tentokrát rozhodla uctít společnost jehněčí pečení s bramborovou kaší. Podle zavedeného zasedacího pořádku jsem u tabule seděla vedle Quinna, naproti jeho sestře Suzi.

„Udělala jsem dost pro celou armádu,“ prohodila Molly, přidala na stůl mísu brokolice, posadila se, shrnula stříbrem protkané tmavé vlasy za uši a usmála se na rodinné shromáždění. Molly Wickhamová – kyprá, přívětivá, domácká a konvenční – přesně představuje sortu žen, do níž se moje matka snažila nepatřit. Nicméně je opravdu velmi dobrá kuchařka a pokaždé si dá záležet, aby bohatě nakrmila celou armádu.

Quinn matce pravidelně pomáhá dávat jídlo na talíře, zatímco jeho otec a sestra nalévají vodu a víno. Všimla jsem si, jak se bez rozmýšlení rozdělí na poloviny, kdykoli je zapotřebí se ctí se vypořádat s předestřenými úkoly. Quinn plus máma, Suzi plus táta – dokonale smíšené týmy. Jednou jsem doma poukázala na tento zvyk a Quinna to rozladilo, neboť je v jeho rodině zakořeněný tak, že doposud nikoho nenapadlo nepřejít ho bez povšimnutí, nebo dokonce zpochybňovat. Možná že to takto chodí ve všech rodinách tvořených dvěma rodiči a dvěma dětmi, nevím.

„Jak jde kreslení, drahá?“ zeptala se Molly a podala mi talíř

s pořádnou porcí pečeného masa a bramborové kaše. Snacha se u Mollyina stolu vždy obsluhuje jako první v řadě.

„Dobře, děkuji, Molly. Rozhodla jsem se udělat nějaké přírodní fotografie, které chci posléze použít jako inspirativní předlohu pro kresby.“

„Minulý týden jsem o tobě mluvila s Ellou Richardsovou. A říkaly jsme, jak úžasné musí být vyžívat se kreativně.“

„Ano, úžasné.“

„Nejsi šťastná, že máš takový talent? Musí to být ohromně zajímavé!“

Molly kladla spoustu otázek, které člověku nedávaly na výběr nic jiného než souhlasit. V den, kdy jsme s Quinnem slavili svatbu, mi cestou autem do kostela (stejného kostela, v němž byli oddáni Derek a Molly a předtím rodiče obou stran), položila ruku na koleno a zašeptala: „Doufám, že odteď mě už navždy budeš brát jako vlastní matku, Felicity?“

Měla na tváři vlídný úsměv a v něžných šedých očích slzy dojetí a nabízela se řada zdvořilostí, jichž bych se v daném případě mohla chopit, ale kdybych se měla vyjádřit upřímně, musela bych říct, že moji matku... jedinou a pravou matku – vtipnou, okouzlující, jiskrnou, talentovanou a hluboce milovanou Esther Bloomovou – nemůže nikdy nahradit!

Jenže vážně nezbylo než odpovědět: „Ano.“

A nyní tady na hostině jsem opět přitakala: „Ano, velice zajímavé.“

„Kéž bych také měla tvůrčího ducha! Víš, docela ráda vyšívám, ale zvládám jenom křížkový steh a jet podle vzoru předtištěného na kanavě.“

„Vaření je kreativní,“ řekl Derek a převzal z manželčiných rukou svůj talíř. „Jsi vynikající kuchařka, Molly.“

„Ach, snažím se jen dobře krmit rodinu. Je to moje radost,“

odvětila Molly a předala talíř Suzi. „Ella se rovněž pochlubila, že příští týden čeká návštěvu. Má přijet její synovec. George přece znáš, Susan, že?“

„Samozřejmě. Jak se má?“

„Prý velmi dobře. Rozvedl se.“ Při posledním sdělení ztlumila Molly hlas, jako by sama slova přivolávala neštěstí. Stejným stylem mluví o rakovině a infarktu. „Neměli byste chuť sejít se na chvíli s Georgem? Třeba posedět v *Seven Stars* a dát si drink? Ella myslí, že by vás rád viděl. Snad tentokrát nedojde k neshodám.“

„Možná,“ řekla Suzi a obrátila se na Quinna. „Poslyš, jak tipuješ, že dopadnou volby? Jaké šance má Howarth v druhém kole?“

„Obstojné. Musím přiznat, že bych neměl radost, kdyby nakonec vyhrál.“

„Jen to ne. Je jen mírně doprava od Attily,“ dodala Suzi a lokla si vína. „Dobrý výběr, tati.“

„Myslím, že v určitých směrech razí rozumnou politiku,“ řekl Derek. „Vezměte si například, jaké návrhy předložil ohledně bydlení...“

„A už je to tady zase!“ řekla Molly, pohlédla na mě a jako výraz falešné zlosti zakroutila očima. „Jakmile začnou mluvit o politice, za chvíli vybuchnou jako granát.“

Zasmála jsem se vtipu, který dala k dobru, a přidala jsem si trochu brokolice. Konverzace pokračovala, ne o moc hlasitěji než skřípání vidlicek a nožů jezdících po talířích, a v pohodě se od politiky přenesla ke zprávám o sousedech a přátelích. Jídlna zaujímá nejprostornější místnost v domě, je volně propojená s přílehlou kuchyní a vzdušná a má křídlová okna s výhledem do vzorně udržované zahrady. Většina fotografií mapujících Quinnovo dětství byla pořízena v domě nebo

v jeho nejbližším okolí. Obrovský rozkládací jídelní stůl, zhotovený z dubového dřeva, se vždy leskne a je pokrytý vyžehleným sněhobílým ubrusem. Pořídila si ho předchozí generace pro rozrůstající se rodinu a byla kolem něj spousta místa pro vnoučata.

„... Felicity?“

Konec Mollyiny otázky, kterou jsem vůbec nevnímala, mě vytrhl ze zadumání a přenesl zpátky do přítomnosti.

„Pardon?“ vyhrkla jsem.

„Právě jsem se ptala, jestli máš nějaké plány na oslavu výročí,“ zopakovala Molly, aby mě uvedla do obrazu.

„Ach. Ještě jsme to neprobírali,“ odpověděla jsem a podívala se na Quinna.

„Mám pár nápadů,“ řekl.

„Jaká je to svatba po prvním roce? Papírová?“ zeptala se Molly.

„Vzal jsem tvoji matku k prvnímu výročí do restaurace a objednal drahé menu,“ řekl Derek.

„Ale vůbec ne,“ nechala se slyšet Molly.

„Když si někam vyrazíme na jídlo, nikdy na tobě nešetřím. Zním své povinnosti. Dobře si pamatuji, že jsme měli humra,“ ohradil se Derek.

„Máš děravou paměť. Na první výročí naší svatby jsem byla těhotná se Suzi a celý večer jsme poklidně strávili doma.“

„Aha, máš pravdu. Nikam jsme nešli, protože ses pořád cítila pod psa.“

„Špatně mi bylo až při druhém těhotenství, když jsem čekala Quinna. Ale tehdy jsem čekala Susan a cítila jsem se báječně. A když jsi přišla na svět, byla jsi tak hodné dítětko, Susan.“

Po očku jsem pohlédla na tchyni, která mi rýsovala jednu

z možných budoucností. Jak jsem seděla po Quinnově pravici s třicítkou na krku a naservírovanou pečení před sebou, v myslí se mi začaly promítat memoáry mých těhotenství a píd'po pídí rostoucích dětí. Taková věc se zdá stěží představitelná, nebo dokonce uskutečnitelná, avšak na tomto místě vypadala téměř nevyhnutelně.

„Co bys ráda podnikla na naše výročí?“ zeptal se Quinn.

Ráda bych na stůl rozprostřela mapu, zavřela oči, vzala špendlík, někam ho zabodla a šla tam, kde přistál. Ráda bych se s Quinnem ulila do kina s nepřetržitým provozem, kam bychom s sebou propašovali karton prvotřídního červeného vína, uvelebili se v poslední řadě, při sledování jednoho filmu za druhým usrkávali lahodný mok z lahve schované pod sedadlem a pak se odpotáceli domů parádně opilí. Ráda bych se naučila nový tanec nebo šla na koncert kapely, o níž jsem neslyšela nic víc, než že se právě vynořila na scéně, nebo strávila celý den v posteli.

„Nechme věc otevřenou. Prostě vyčkejme a uvidíme, na co budeme mít ten den náladu a chuť,“ pronesla jsem pro změnu filozoficky.

Derek odložil vidličku a nůž, se zalíbením očima přelétl dokola svoji rodinu a zastavil se u Molly. „Bylo to výtečné, drahá,“ řekl jako vždycky.

„Byla jsi nějak zamlklá,“ prohodila Suzi, když jsme spolu stály u dřezu. Já jsem nádobí myla a ona utírala a uklízela, protože ví, kam co patří – a rovněž proto, že i když působí dojmem, že manuálně není zručná, je u ní nižší pravděpodobnost, že něco upustí na kameny dlážděnou podlahu a vzácný kousek se rozbije.

Susan se podobá Quinnovi. Nebo spíš oba zdělili po mat-

ce husté tmavé vlasy a šedé oči. Suzi má vlasy rovné a zastřižené do mikáda. Mají podobné ruce s dlouhými prsty a nehty, které udržují krátké. Rovněž sestra a bratr jejich matky mají takové vlasy, oči a ruce. Nejen obličejovými rysy, ale i způsobem, jímž se pohybují a mluví, signalizují, ke komu patří. Suzi vystudovala práva a potom nastoupila do firmy, v níž pracuje Derek. Tam se jako právní poradkyně specializuje na majetkové převody, zatímco její otec spravuje renty, závěti a pozůstalosti. Když jsme kupovali dům, velmi nám pomohla s papírováním.

„Quinn chce dítě,“ prozradila jsem.

Suzi vzala z pultu omáčník, který začala pečlivě utírat, přičemž věnovala zvláštní pozornost ozdobnému oblému uchu.

„Netváříš se překvapeně,“ řekla jsem.

„Nejsem překvapená a vůbec se nedivím, že Quinn by rád založil rodinu, pokud narážíš na tohle. Jako otec by se nejen činil, ale přímo překonával.“

„A tvá matka by byla šťastná, kdyby se stala babičkou.“

„Ach, velmi.“ Suzi dala omáčník do kredence. „I táta by byl rád – a já samozřejmě taky.“

„Mě vynecháváš ze seznamu?“

„Podle toho, že jsi o tom začala, usuzuji, že si nejsi jistá.“

„Nemysli si, že nechci. Jen jsem na to ještě nikdy nepomyslela.“

„Pak si tedy dej čas na rozmyšlenou. Vždyť nemáš na spěch.“

„Já jen... je to závazek.“

„Stejně jako manželství, jak je známo.“

Mluvila uvážlivě, nezaujatě. Věděla jsem, že to tak vezme, a proto jsem se svěřila právě jí, ale náhle jsem nevěděla, jestli

to byl dobrý nápad. V Quinnovi jako svém mladším bratrovi dodnes vidí malého bratříčka. Nikdy se nemusela obávat, že ho nějak zklame nebo se stane osobou, s níž by už nechtěl nic mít. Ve skutečnosti jeho lásku nikdy ani na okamžik nepovažovala za něco vzácného a tajemného.

„Jestliže máš pochybnosti, měla by sis otevřeně promluvit s Quinnem.“ Když viděla, že váhám, dodala: „Dokáže se se vším vyrovnat a uvidíš, že časem se věci dají do pořádku. Udělal by pro tebe cokoli.“

„To je část problému,“ řekla jsem s pohledem upřeným na saponátové bubliny ve dřezu.

„Nemusíte mít děti. Mnoho párů volí život ve dvou. Nemá cenu hnát se do neštěstí kvůli snaze potěšit jiné lidi.“

„Ale Quinna miluji.“ Povzdechla jsem si.

„O tom nikdo nepochybuje ani v nejmenším,“ řekla Suzi. „Kdo by Quinna nemiloval?“

Netroufla jsem si však vyslovit nahlas otázku, již si kladu pouze v hloubi vlastní mysli a která zní: *Miluji Quinna dostatečně?* Protože pokud ano, neměla bych mít takové pochybnosti, nebo se mýlím?

To sotva, protože kdybych Quinna milovala dostatečně, neměla bych vůbec žádné pochybnosti!

Přesně jak Quinn předpověděl, vlídné počasí se změnilo v plačtivé. Přesto jsme poté, co jsme dokončili úklid po jídle, všichni projevíli ochotu nazout si gumové holiny, natáhnout na sebe bundy, které se sušily v kuchyni, a jít se provětrat. Nedělní procházka je téměř tak důležitá jako nedělní oběd. Vždy jsem dávala přednost deštníkům před různými pršáky a bundami, neboť deštník se pojí s krásou a elegancí, zatímco pláštěnky se strašákem. Vlastním jeden kouzelný třešňo-

vě červený deštník, který jsem si vyhradila pro nedělní procházky.

Notně rozjařená parta Wickhamových se seřadila a jako malé procesí se mnou na chvostě vypochoďovala ze dveří. Špacírovat přes vesnici do krajiny a cestou mávat na sousedy a přátele, což tvoří nedílnou součást procházky, to si vážně užívám s potěšením. Jsem ráda, že jsem s sebou dnes vzala fotoaparát, který mi poskytuje záminku, abych mohla zaostávat za ostatními. S deštníkem sevřeným v podpaží jsem balancovala po hrbolech a za chůze začala pořizovat obrázky. Z keřů odrážejících se v zrcadlech kaluží padaly dešťové kapky.

Dostala jsem nápad zdokumentovat v přírodě věci, které na setkání vábí k nakreslení, ale ve skutečnosti jsem okolí nevěnovala moc pozornosti. Přemýšlela jsem o Quinnovi, který náhle zatoužil po dítěti přibližně ve věku, kdy jeho rodiče počali jak prvního, tak druhého potomka. Jako by v jejich DNA stejně jako pro tmavé vlasy a šedé oči existoval vzorec pro správný čas na uskutečnění hlavních životních událostí.

Koneckonců co je na tom špatného? Chovat se předvídatě není vůbec špatné. Jít za štěstím rovněž není vůbec špatné. Je to tím, jaké jsem měla chaotické dětství, když jsme se stěhovaly z místa na místo a přecházela jsem ze školy do školy, že nejsem schopná hladce vplout do života, v němž se každý krok plánuje dopředu?

Ale to jsem si vybrala spolu s Quinem.

Navíc můj předchozí život nebyl úplně chaotický. Měl ústřední bod, stálci: maminku. Vše ostatní kolem – přátelé, domy, země – se mohlo měnit, ale ona trvale zůstávala. Vždy milovala svoji Felicity, své jediné dítě, svou jedinou rodinu.

Ať jsme se nacházely na místě, kde jsme zakotvily na den, měsíc nebo rok, pokaždé když mi dávala polibek na dobrou

noc, zašeptala: „Tvůj otec byl jediný muž, jehož jsem opravdu celým srdcem milovala. A i když jsme nemohli být spolu, dal mi nejvzácnější dar v životě.“

„Jaký dar?“ zeptala jsem se šeptem, přestože odpověď jsem už znala.

„Tebe, drahoušku,“ řekla. „Ten dar jsi ty.“

Postřehla jsem, že na listu jednoho keře si hoví беруška, která se na zeleném pozadí jasně červenala. Bleskurychle jsem nasměrovala objektiv, zaostřila a udělala snímek. Když jsem pak vzhlédla, zjistila jsem, že Wickhamovi, krácející jako obvykle rázným tempem, získali značný náskok. Všichni se rýsovali v dálce s výjimkou Quinna, který se oddělil od stáda a poklusem zamířil zpátky. Měl ruce v kapsách a smál se. Vyhlídka na konec motýlí volnosti způsobila, že můj žaludek naditý nestráveným jehněčím a bramborami začal bouřlivě protestovat.

Jakmile Quinn dorazil ke mně, s námahou ze sebe vysoukal: „Smím posloužit jako nosič deštníků, aby ses mohla lépe soustředit na focení?“ A bez dalších formalit mi vzal deštník z ruky.

Vážně jsem ani v nejmenším neměla zájem o společnost, ale když se tak laskavě nabídl, poděkovala jsem a spustila se do dřepu, abych udělala pár snímků planých kakostů, jako vždy udivena, že tak chudě vyhlížející bylina stála u zrodu bohatých muškátů. Po dešti, který celý kraj umyl, vše čerstvě vonělo, a tak jsem s požitkem nasávala vůni půdy, stébel trávy a ostatní zeleně. Zčistajasna jsem ucítila něco těžkého, exotického, květinového. Majícího stejný charakter jako parfém, s nímž jsem se přednedávnem střetla na londýnské ulici. A teď se objevil znovu a přímo tady. Bílé sametové lístky květů a sladkost se spolu často snoubí...

Vzpřímila jsem se. Quinn, úslužně držící deštník, stále ještě trochu lapal po dechu. Stáli jsme na polní cestě vzdálené asi půl míle od vesnice a v dohledu se nenacházel žádný dům. Nablízku se nevyskytovala žádná osoba, která by ten parfém mohla nosit, a ani žádná exotická květina, která by vydávala obdobnou vůni. Připomínala mi maminku, jenže maminka zemřela.

„Cítíš to také?“ zeptala jsem se Quinna.

Zvedl nos do vzduchu a zavěťřil. „Někde na zahradě mají ohýnek?“

„Neměla jsem na mysli dým, ale květiny.“

„Nemohu říct, že nějaké cítím.“

Tělo mi ve vlnách zaplavil hřejivý pocit nadšení. Ach, jak úžasného manžela mám a jak nádherné je být tady uprostřed venkovské přírody s ním.

Rozpřáhla jsem paže, objala Quinna a zasypala jeho rty polibky.

„Čím zvláštním jsem se vyznamenal?“ zeptal se s neskrývanou radostí, když jsem s líbáním skončila.

„Miluji tě,“ odpověděla jsem. V mocném vzrušení mi srdce rychle tlouklo, prsty se chvěly a tváře hořely. „Není jaro fantastické?!“

„V tuto chvíli spíše mokré, ale obecně ano.“

Zhluboka jsem se nadechla. „Zbožňuji tenhle vzduch, a jak všechno roste a čarovně voní.“

A navíc jsem se jako mávnutím kouzelného proutku *cítila skvěle*. Ještě před pěti minutami jsem se sužovala obavami, chtěla zůstat o samotě a poddávala se stesku po mamince. A teď mi zcela nenadále proudila žilami radost. Třešňově červený deštník, šedá obloha, odřený okraj límce Quinnovy notně obnošené modré bundy, берушка pózující na listu. To

vše jsem viděla už mnohokrát předtím, vše je důvěrně známé a zároveň výjimečné, vše má svůj vlastní důvod a patřičné místo. Tak má vypadat správný řád věcí. Svět klope přesně tak, jak bylo kdysi dávno předurčeno – a já to s nadšením беру všemi deseti.

S úžasem a obrovskou úlevou jsem pocítila, že svého manžela miluju celým srdcem, a rozesmála jsem se na celé kolo.

„Co je tady legračního?“ zeptal se Quinn.

„Nic není legrační, ale... přímo fantastické!“ zajásala jsem.

Znovu jsem ho objala a políbila a pak – vůbec si nedovedu vysvětlit, kde se to ve mně vzalo – jsem odskočila a v humpoláckých holínkách jsem na pódiu blátivé polní cesty provedla ladnou piruetku.

Zatoužila jsem tančit navěky a smát se přitom na celý svět.

Později v posteli, když manžel usnul po mém boku, jsem s tělem stále rozehřátým jeho rukama a rty rozcitlivělými jeho polibky přemýšlela o onom zvláštním momentu na polní cestě. Ten důvěrně známý parfém, který se vynořil odnikud, mě doháněl málem k šílenství.

Chtěla jsem nějaké znamení a možná že přišlo v této podobě. A potvrzovalo, že jsem učinila správné rozhodnutí, když jsem se vdala a vybrala si tento život. Že Quinn je jediným mužem přímo stvořeným pro mě a já s ním mám jít dál, dokud nás smrt nerozdělí. Že přirozeně přijde hrstka pochybností, avšak brzy se rozplynou.

Natáhla jsem ruku přes polštář a pohládila manžela po tváři. Než šel do postele, tak se oholil, aby mě při milování laskal hladkým obličejem. Na čtyřicítku vypadá Quinn mladě a obvykle se snaží nechat na bradě a nad horním rtem strniš-

tě, aby lidem nepřipadal mladší, než je ve skutečnosti. Jako šéfredaktor místních novin si potřebuje dodat určitou míru vážnosti. Holí se večer, ale jen každých pár dnů. Tento pečující rituál mi připadá úchvatný od prvního dne, kdy jsme se dali dohromady. Jako by Quinn byl opakem mužů, s nimiž jsem se dřív setkala, neboť všichni se holili ráno.

Takto hladce oholený Quinn existuje pouze za noci strávených v manželském loži. Do rána má bradu drsnou, na bleďých lících vyraší tmavé chloupky a během pár hodin působí na dotek jako jemný smirkový papír. Hladkou tvář nosí výhradně pro mě.

Považuji to za jedno z překvapení našeho manželství. Můj štíhlý dvorný manžel, šéfredaktor lokálních novin, měkce hovořící a světaznalý, jako by se ve tmě v mé náruči proměnil v jiného člověka. Cítí se pevnější, vyšší a statnější, než jak vypadá.

Když jsem upadala do spánku, vzpomněla jsem si na báji o Amorovi a Psyché. Jak měli jako manželé dovoleno stýkat se pouze za noční tmy v posteli, a nikdy se nesměli spatřit za bílého dne. A v Psyché stále víc rostla zvědavost a touha odhalit, jak její choť vyhlíží. Jednu noc bleskurychle zapálila svíčku a na okamžik spatřila nejkrásnějšího muže, jakého si dokázala představit – samotného boha lásky. Pak ze svíčky ukápla horká kapka vosku, a sotva dopadla na jeho kůži, probudil se a odletěl. Tak ho ztratila navždy.

Jde však jen o mýtus s morálním podtextem: vyvaruj se zvědavosti. A pokud jde o Quinna, nepotřebuju být zvědavá, neboť sám chce, abych vše věděla, a nehodlá nic držet v tajnosti. A proto nakonec cítím, že jsem se vydala správnou cestou.

Kapitola pátá

Doktor Johnson mi ovinul paži manžetou tlakoměru, kterou napumpoval. „Krevní tlak dobrý,“ sdělil a nechal vzduch vyfíčet. „Máte vše v pořádku, ale cítíte se tak uvnitř?“

„Ano, cítím se fajn,“ odpověděla jsem.

Začala jsem k němu docházet před šesti měsíci a dnešní návštěvu jsem málem zrušila. Jenže na schůzky pravidelně zapomínám, a tak když už jsem si vzpomněla, že jsem objednaná, byla by škoda sem nezajít.

Dělalo mi starost, co si pomyslí Quinn. Všimne si, že zásoba antikoncepčních pilulek v mé přihrádce lékárničky mizí, a stěží přehlédne kontrolu zapsanou v kalendáři. Zeptá se, jestli jsem k doktorovi zašla. A jak asi dopadnu, když prohlásím, že ano?

To, že zase dostanu recept na pilulky na půl roku, neznamená, že je musím užívat po celých šest měsíců. Nebo dokonce že je do sebe musím naházet všechny. Patří prostě k vymoženostem moderní doby, které je příhodné mít po ruce.

Doktor Johnson se posadil zpátky za stůl. S prořídlymi bílými vlasy a v tvídovém saku představuje typický obraz venkovského všeobecného lékaře. O Wickhamovy pečuje odjakživa.

„Migrény se vrátily?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděla jsem jako vždy. „Skončily, když mi bylo asi dvacet.“

„Máte štěstí.“ Obrátil se k počítači, tůkl prstem na klávesu a během pár vteřin vyjel z tiskárny recept. Ale zasadil mi do hlavy semínko důvěry dávající popud, abych se svěřila.

„Měla jsem čichové halucinace.“

„Čichové halucinace?“

„Cítila jsem něco jako voňavku nebo květinu. Jen párkrát a až v poslední době. Quinn se nevóní. Šlo o velmi silnou vůni, která vytrvala asi dvě až tři minuty a pak se dočista vytratila.“

Doktor přimhouřil oči a skrz brýle na mě ostře pohlédl. „Divné. Nepojily se s bolestmi hlavy?“

„V žádném případě.“

„Jak často, nebo přesněji řečeno kolikrát se to přihodilo?“

„Pokud vím, jen dvakrát. Pokaždé venku ve volném prostoru, a jak jsem už řekla, byla to opravdu silná vůně. Původně jsem myslela, že pochází z květin, ale pak jsem usoudila, že musí jít o parfém. V prvním případě jsem dokonce na ulici sledovala jednu ženu, o níž jsem se domnívala, že ten parfém používá. A najednou všechna vůně vmžiku zmizela.“

„Zažívala jste obdobné stavy při bývalých migrénách?“

„Na nic takového si nevzpomínám. Při bolestech hlavy, které jsem mívala, jsem skoro nevnímala a necítila vůbec žádné pachy.“

„A zrakové halucinace? Barvy, tvary a podobné jevy?“

„Nikdy.“

„Dobrá,“ řekl doktor a tvářil se zachmuřeně. „Pravděpodobně se nejedná o závažnou věc, ale pro jistotu bychom měli provést pár vyšetření. Domnívám se, že tento čichový vjem

by mohl mít souvislost s vašimi dřívějšími migrénami, a pro jistotu bych vás rád odkázal na neurologa, abychom získali mínění specialisty.“

„Je to nutné?“

„Není čeho se obávat. Jen chci mít jistotu.“ Doktor vytáhl ze zásuvky stolu formulář, který začal ihned vyplňovat. „Očekávejte, že v následujících zhruba dvou týdnech obdržíte dopis uvádějící datum návštěvy.“

„Dobře.“

„A dokud nepřijdou výsledky, musíme udělat pauzu. Proto vám teď bohužel nemohu dát recept na antikoncepční pilulky.“

„Kvůli nějaké vůni?“

„Ty pilulky mohou působit řadu potíží, prokázala se souvislost s migrénami a mrtvicí. Znovu zdůrazňuji, že se nemáte čeho obávat, zvláště když jsme to zachytili časně, ale nesmíme přehlížet rizika. Vy byste neměla podstupovat žádné, když vezmu v úvahu, co už máte za sebou.“ Doktor zmuchlal nepodepsaný recept a hodil ho do odpadkového koše. „K užívání vám mohu předepsat jedinež progesteron, nebo si můžeme pohovořit o jiných metodách.“

Poposedla jsem si a vzpřímila záda. Jestliže záhadná vůně byla znamení, právě se ukázalo, jak je mocné.

„Ne, děkuji. Vše je v pořádku. Stejně jsme s Quinnem mluvili o vysazení antikoncepce.“

Doktor Johnson se rozzářil. „To považuji za báječný nápad.“

Když večer zazvonil telefon, Quinn, stojící blíž, zvedl sluchátko, které dal k uchu, přitiskl ramenem a pohodlně pokračoval v utírání nádobí.

„Ahoj mami,“ pozdravil hlasem, v němž zaznívala radost, že slyší matčin hlas, i když se spolu naposled viděli před dvěma dny a opět se uvidí v neděli. „Díky. Jakou zprávu?“

Pozorně poslouchal a pak pohlédl na mě. „Maminka říká, že dnes potkala v zahradnictví doktora Johnsona, od nějž se dozvěděla novinu. Očekávala, že budu vědět, o co kráčí.“

I když jsem měla ruce mokré, drapla jsem sluchátko. „Molly? Co přesně doktor říká?“

„No že jste se s Quinnem rozhodli založit rodinu! Ach, Felicity, jsem v sedmém nebi! Všimla jsem si, že se poslední dobou chováte k okolí nepozorně, a už se nedivím proč. Ponechávala jsem to bez komentáře, ale teď otevřeně přiznám, že jsem v hloubi duše doufala, že už to nebudete dlouho odkládat. V dnešní době se mnoho žen začíná snažit o dítě v pozdějším věku a pak se často stává, že mají problémy. Nechodí to tak jako za mých mladých let, kdy panoval zvyk založit rodinu po dvacítce, nebo dokonce dříve. Vše se změnilo, nemám pravdu? Samozřejmě že nechci naznačit, že *ty* budeš mít nějaké potíže. Doktor Johnson se vyjádřil, že není vůbec žádný důvod k obavám, protože jsi zdravá jako řípa.“

Quinn odložil utěrku, nastražil uši a zkoumavě mě sledoval.

„Já ne...,“ začala jsem.

„A právě přispěchal Derek – chce ti také říct pár slov,“ vysypala ze sebe Molly.

Dříve než jsem stihla hovor přerušit, předala telefon Derekovi.

„Jsem na tebe tak hrdý! Udělala jsi mi takovou radost, drahoušku!“ řekl dojatě.

Pocítila jsem pálení v očích, které se znenadání naplnily

slzami. Quinn ke mně přistoupil, jednu ruku mi položil na rameno a druhou ruku natáhl pro sluchátko. Zavrtěla jsem hlavou.

„Dereku, to je od tebe vážně moc milé. Děkuji. Ale považuji za netaktní, že doktor na setkání vykládá něco..., o čem jsem s Quinnem ještě nemluvila.“

„Nemluvila?“ zmateně se zeptal Quinn.

„Chápu,“ řekl Derek. „Jen jsem chtěl, abys věděla, že si nedovedu představit lepší ženu, která by zajistila pokračování jména Wickhamů. Jsi nedílnou součástí naší rodiny a vynasnažíme se ti ze všech sil pomáhat.“

„Zde se hlásí chůva!“ zblízka zavolala do telefonu Molly.

„Dobrá. Děkuju. Eee... a brzy si popovídáme.“

Quinn mi vzal sluchátko, které obratem ruky zavěsil do vidlice.

„Tak o čem jsme spolu ještě nemluvili? Co měli na srdci rodiče? Není to špatná zpráva, že ne? Nebo doktor zjistil, že něco není v pořádku?“

„Ach ne. Nic nemilého nezjistil.“

„Proč ses tedy rozplakala?“ Palcem mi z tváře setřel slzy.

„Nemám žádnou špatnou zprávu. Jen... tvůj otec tak vřele projevil nesmírnou radost.“

„Z čeho?“

„Že se snažíme o dítě.“

Quinnův výraz v tváři se rázem proměnil a na rtech vykvetl překrásný úsměv.

„Jsi... nejsi těhotná, nebo ano?“

„Nejsem, ale dneškem počínaje přestávám užívat pilulky. Doktor Johnson vyslovil jisté obavy, protože existuje možnost, že způsobují bolesti hlavy. Ale beztak jsem chtěla přestat. Máš pravdu. Založit rodinu je dobrý nápad.“